

President, President i President

A aquestes alçades de la pel·lícula, no podem cometre errors imperdonables. I centrar-se en la reivindicació d'un *govern*, com darrerament està tan de moda, és un error. O una trampa, vés a saber. I dic un trampa perquè es veu el llautó de lluny. Es reivindica un «govern» per passar per alt la reivindicació principal que és la del President. No és gens innocent, això. Per a alguns, la figura presidencial ha esdevingut un destorb, i la intenten bescantar centrant-se en la reivindicació del govern, com si aquest fos prioritari. I no ho és. Primer, el President, després, el govern. Aquest és l'ordre lògic de les coses.

A veure si ens entenem. Qui és investit, qui rep l'encàrrec de governar és el President. Això cau pel seu pes. Només un cop aquest ha estat investit, es procedeix a la tria, per part del President, dels membres del govern: dels seus ministres. De manera que els ministres -parlem d'una República, no ja d'una comunitat autònoma- deuen el seu càrrec a la voluntat presidencial, que, així com els tria, els pot destituir en qualsevol moment.

Per altra banda, en totes les democràcies avançades, la figura del President és cada cop més rellevant, mentre que els ministres tenen un paper més aviat secundari. Fins i tot en els governs de coalició. El presidencialisme ha estat una constant en la nostra història. Els nostres Presidents Macià, Companys, (Irla en seria l'excepció), Tarradellas, Pujol, Maragall, (Montilla no compta), Mas i el propi Puigdemont han tingut una preeminència respecte dels seus consellers. Com s'explica que ara, precisament ara, que estem en la construcció de la República, s'opti per donar més protagonisme als ministres que al President?

És així com volem presentar-nos al món? Quan el presidencialisme (real o *de facto*) triomfa a *tutti pleni*

arreu del món, va i hi ha gent que opta per prioritzar els membres del govern... Quin error més majúscul. Per no dir quina traïció al President que està protagonitzant un pols amb els espanyols i internacionalitzant la causa catalana com quasi bé ningú ho havia fet abans!

Cal dir-ho clarament, la prioritització del govern sobre el President, que algun partit ha decidit impulsar, és tornar a l'autonomisme més tronat, a les polítiques sectorials, a les menjadores espanyoles, a anar a les conferències sectorials on Catalunya es desdibuixa enmig de setze altres comunitats autònomes.

Per contra, emfasitzar el President és esdevenir un actor global, amb un reconeixement internacional sense precedents. Ven el President, el govern no ven. El govern ha de seguir les instruccions del President, de manera que: deixem de fer el ridícul. Tot aquell que prioritzi el govern respecte al President és un col·laboracionista dels espanyols que vol afeblir el protagonisme del President, com passa en tots els estats del món.

A veure si aprenem d'una vegada què vol dir construir un estat. Hem de corregir l'excessiu esbiaixament ideològic que ha infestat el procés i que ha fet que més que voler construir un estat al més avançat possible i situat al capdavant de les democràcies desenvolupades, etc., s'ha volgut construir una cosa nova, tan allunyada del moment present, que la resta dels estats del nostre entorn encara la busquen.

Des de Reagrupament donem tot el nostre suport al President Carles Puigdemont, que és el President legítim i que ha donat una dimensió global a la nostra República.

Qualsevol intent d'apartar-lo no pot ser més que titllada de traïció. Que quedi clar i així ho denunciarem. Peti qui peti.

Josep Sort
President de Reagrupament

Sumari

155: Pa per avui i fam per demà

per Xavier Minguet

PÀGINA 2

Política nacional versus política

per Josep Ramon Soldevila

PÀGINA 3

Espanya, ens estima?

per Teresa Casals

PÀGINA 4

Jutges

per Pilar Altarriba

PÀGINA 5

La solució és la República, estúpids!

per Albert Aragonès

PÀGINA 6

I més...

La secció habitual de llibres a càrrec de Pere Torra

155: Pa per avui i fam per demà

L'aplicació que l'estat espanyol fa de l'article 155 de la constitució és l'eina política/repressora que serveix per dinamitar les institucions catalanes, controlar les finances del país fins a una situació d'asfíxia, establir la doctrina de la por, camuflar els grans casos de corrupció del PP, polititzar a cara descoberta la justícia espanyola i, a més, aconseguen alterar el benestar social del país amb casos com el de Sixena o, ara, amb el de la immersió lingüística...

El Ministeri d'Educació s'atreveix a estudiar la fórmula per garantir que les famílies, a Catalunya, puguin elegir en quina llengua escolaritzen els seus fills. Això suposa posar en perill el model d'immersió lingüística inclòs a la Llei d'Educació de Catalunya. Primer llancen la notícia de marcar la casella en la preinscripció per a una escolarització exclusivament en castellà. Després de les crítiques tant nacionals com internacionals, amb advertència inclosa de perill de segregació a les escoles, la rebaixen amb el famós 25% de classes en castellà. D'aquí en podem treure la conclusió que ja se senten "amos i senyors per a fer i desfer", però també que els plantejaments han estat "curts de mires" per no haver vist la gran diversitat de l'oposició. De totes formes, Méndez de Vigo, ministre d'Educació i portaveu del govern espanyol, no aclareix com ho pensen fer, i amb l'argument que ho estan estudiant, afirma tranquil·lament: "Sens dubte ho farem."

El senyor ministre considera, que "això no significa cap canvi en el model educatiu de Catalunya", perquè "els models educatius estan a les lleis". I diu: "Per a aquest govern és molt important la llibertat i, dins de la llibertat, és molt important també

el dret dels pares a elegir la llengua vehicular de l'educació dels seus fills. I volem que aquesta garantia es faci correctament i adequadament." Fins i tot revela que no sap el cost que pot arribar a provocar aquest canvi en la inscripció escolar, i diu "ho estem estudiant". Conclusió: ho volen fer però no saben com ho faran. Objectiu: mantenir l' statu quo el temps necessari fins a aconseguir un canvi de mentalitat favorable a la indivisible unitat de la pàtria en les futures generacions catalanes.

Sincerament crec que per arribar fins a aquests extrems l'han de veure molt costa amunt el fet de poder mantenir la integritat territorial. Crec que per a ells, igual que per a nosaltres, és qüestió de temps. Així doncs, el govern espanyol tenia dues sortides: o intentar negociar o jugar-s'ho tot a una carta. Bé, han escollit la segona amb l'esperança que qui pega primer és ferm candidat a guanyar la batalla. Mireu si ho veuen costa amunt que fins i tot han aconseguit que el president M. Rajoy deixi de banda la seva famosa política de l'immobilisme. És estrany, però aquesta vegada veu que les coses no s'arreglaran soles.

I nosaltres? Continuem pecant d'ingenuïtat? Sempre amb el lli

a la mà. Plens de reivindicacions i de manifestacions pacífiques. A veure si ens en podem sortir amb el nostre ADN negociador/comerciant. Pensant que, en aquest període de democràcia i en una societat moderna, es pot negociar una sortida afable i consensuada com a bons germans amb el govern espanyol. A més, ho intentarem fer sense que ningú en surti perjudicat, ja trobarem la manera. Intentarem alliberar els nostres presos polítics i el retorn dels exiliats amb accions que fan pessigolles al govern espanyol. Esperarem també que la intervenció internacional sancioni i amenaci l'estat fins a obligar-lo a negociar.

Ara bé, com que sóc optimista, també penso que l'aplicació del 155 és el començament de la desintegració d'Espanya com a nació. L'objectiu principal del govern del PP és sortir-se'n amb el cap ben alt. Sobretot no passar a la història com el govern que va perdre Catalunya. I ho penso tant sols per un motiu molt concret.

Quant de temps passarà fins que el ciutadà de carrer de les diferents comunitats espanyoles deixi de combregar amb aquesta política de repressió amb l'ajut incondicional de diversos mitjans de comunicació? Quant de temps passarà fins que es tregui la bena dels ulls i digui prou a aquesta dictadura camuflada de democràcia? Quan temps passarà fins que s'adoni que la única solució passa per deixar que el poble català es pugui expressar lliurement? Pel govern espanyol, tot aquest temps que passarà s'anomena "pa per avui", pels governs veniders s'anomena "fam per a demà".

Xavier Minguet

Política nacional *versus* política

A vegades, posar-me a escriure un article per *La Veu*, se'm fa una mica difícil. Normalment (millor dit) principalment, m'ocupo de mostrar aspectes de la política local i de temes socials o mediambientals de la meua ciutat o del meu ajuntament. De coses per a explicar sempre n'hi ha, i crec que són molt interessants. Però us demano que us poseu en la meua pell.

Quan avui he començat a escriure, m'he adonat de que estava més atent a les declaracions al Tribunal Suprem de les vigatanes, la Marta Pascal (coordinadora general del PDCAT) i de la Marta Rovira (secretària general d'ERC) que d'escriure res. La incògnita que si, al final, les enviaven a la presó o si els imposaven unes mesures cautelars extremes, no em deixava concentrar. Ara, ja hem vist que no les empresonen, ni a elles ni al President Artur Mas ni a la Neus Munté. Això m'ha alleugerit.

Conec a les dues Martes, he compartit amb elles diferents espais en temps diferents i també hem discrepat en alguns moments. Evidentment, quan s'ha tractat de treballar per la nostra independència, allà m'hi han trobat sempre. Ara, aquest discurs, el del

desenvolupament de la independència del nostre poble, em sembla que no els hi escolto gaire, ha passat ha ser més aviat un xiuxiueig. Suposo que pensen que és més important aconseguir la llibertat dels nostres presos polítics que prioritzar altres aspectes. I crec que és una decisió respectable, malgrat de que jo no l'acabi de compartir al cent per cent.

Per altra banda, tenim un Parlament paralizat. I això, als pobles i ciutats Catalunya, no els va gaire bé. Malgrat que els Ajuntaments segueixin endavant, amb penes i empentes, i que continuïn treballant per millorar la convivència i el benestar dels seus ciutadans, alguns dels seus programes resten limitats per culpa de manca de recolzament.

Per aquest motiu crec que és urgent que torni la normalitat al nostre Parlament. I si el resultat de les darreres eleccions parlamentàries ha estat més que clar, doncs penso que ens hem de deixar de punyetes i que s'eleixi d'una vegada el MHP Sr. Carles Puigdemont, com a nou President d'aquesta legislatura. El Poble ha parlat ben clar, molt clar.

Avui, jo hauria d'estar

escrivint sobre la millora de la convivència de tots els vigatans i explicar quines accions concretes estem duent a terme a fi que totes les veïnes i tots els veïns es sentin més orgullosos de pertànyer a la seva ciutat i al seu país. A la meua ciutat estem actuant molt als barris, estem escoltant molt i estem parlant molt amb totes les vigatanes i vigatans. Però també necessitem disposar d'un Parlament i d'un Govern de la Generalitat estable, i així podríem anar de bracet en el desenvolupament de les diferents polítiques, sobretot les socials.

Als Ajuntaments no ens podem aturar gens ni mica. Tots treballem per la nostra ciutat, però alhora molts també estem lliutant per la llibertat del nostre poble. I estic convençut que ben aviat assolirem aquesta llibertat nacional tan anhelada: aquest dia, els responsables dels pobles i les ciutats de Catalunya segur que ens podrem dedicar exclusivament a la millora del benestar de les nostres veïnes i dels nostres veïns.

Josep Ramon Soldevila

Espanya, ens estima?

Per un país de tots,
decidim escola
catalana

www.somescola.cat

En aquest «tot s'hi val», que representa l'aplicació del 155 per part de l'estat, per fer passar per l'adreçador aquesta Catalunya tumultuosa que gosa plantar cara a les institucions espanyoles, en veiem cada dia de més grosses. Presons preventives, negació, per part del senyor M. Rajoy, d'atendre la petició del president del Parlament de Catalunya senyor Torrent per mantenir una entrevista i, en canvi, rebuda amb honors al president de Societat Civil Catalana per part del president i de la vicepresidenta de l'estat. Tot plegat no s'aguanta. Espanya s'ha convertit en un vodevil tràgic, per la capacitat que té de fer mal i fer patir.

I aprofitant el 155, calia recuperar un dels objectius de la croada per a l'espanyolització de l'alumnat de les escoles catalanes. Imposició del castellà com a llengua vehicular dels aprenentatges, possibilitat dels

pares per decidir la llengua en què volen que s'escolaritzin els seus fills i filles i superació d'una matèria nova que va anunciar el ministre d'Educació. Senyor Méndez Vigo. L'objectiu d'aquesta matèria seria realment molt ambiciós. Per superar-la s'hauria de demostrar que els nens i els joves catalans han après a estimar Espanya.

No s'hi posa per poc, senyor ministre. Per estimar-se, com a mínim, han de ser dos, si descomptem que un pot estimar-se a si mateix. I, està segur de la reciprocitat d'Espanya en aquesta batalla amorosa?. Primer, segons els francesos, que de l'amor sempre se n'han considerat experts, cal «un coup d'oeil», que el podríem definir com aquella màgia que s'estableix quan dos possibles enamorats es miren per primera vegada. I no sembla que Espanya ens ofereixi una seductora mirada, més aviat passa de la metàfora

a la realitat i ens ofereix una altra mena de cops, a l'ull i a altres parts del cos.

En fi, senyors del PP, motivats per l'alè que senten al clatell per la respiració cada vegada més triomfant de *Ciudadanos*, no tenen gens fàcil l'objectiu de l'exiliat d'or a París, la ciutat de l'amor, senyor Wert, la seva obsessió «de espanyolitzar a los niños catalanes», però ho poden intentar. Al davant hi té grans professionals de l'ensenyament i milers de famílies catalanes que explicaran al seu alumnat i als seus fills i filles que l'amor és quelcom massa bonic, massa personal perquè ens vulgui ser imposat pel 155. I els ho explicaran en català, la nostra llengua nacional.

Teresa Casals

Jutges

Qui jutja els jutges? Són la llei i l'ordre i, com més gran és el seu poder, com més alt pugem a l'escala de la judicatura, més immunes es troben. Però els fets són els que són. Un poder governamental els indica cap on han d'anar les lleis i com aplicar-les, i un poder IBEX-35 els recolza en les seves decisions. I ves quina casualitat, si tenen dubtes o remordiments, una malaltia inesperada, un accident domèstic, una incapacitat degenerativa, etc., els treu de la circulació i, al seu lloc, un altre magistrat que vulgui arribar més amunt dins l'escala del poder de la judicatura.

Així tenim que, a Catalunya, la majoria dels partits que manen a Madrid han aplicat al seu gust l'article 155 de la Constitució Espanyola. Aquest article és com un sac on tot hi cap. Diu, sense dir res, però l'apliquen a tot el que els interessa. Aplicat al nostre país -l'única vegada que ho han fet, des de la seva creació- ha estat intervenir el nostre Parlament en tots els aspectes. Si abans es feia una llei social, administrativa, etc., era immediatament portada al Constitucional i anul·lada. Ara no podem ni fer-la. Els homes de negre del 155 governen en els llocs clau, per poder intervenir i retenir qualsevol mesura important. I, si més no des de Madrid, fent i desfent al seu gust, amb l'únic delict que és agafar el President Puigdemont i tancar-lo a la presó per tota la vida. D'això se'n diu Cop d'Estat.

I des d'Europa? Al Govern espanyol els és igual el que

faci o digui Europa i el Món. La seva capacitat d'enveja i d'odi és tan gran que no accepten cap fet diferencial dins de l'Estat espanyol, digues-li País Basc, Illes Canàries, Illes Balears o Catalunya. Per a ells, com a colònies conquerides segles enrere, només servim per a l'espoli i l'adoctrinament -amb l'excepció del País Basc i el seu finançament. En el moment de voler trencar els seus monopolis és quan la fera es desperta i comença a mossegar.

A Catalunya tenim una societat pacífica, però actualment també desconcertada. Tant a nivell de poble com a nivell dels polítics. Per a Espanya, el que destaca una mica en política i no es mou dins dels seus paràmetres, li tallen el cap (metafòricament) o el poden posar a la presó,

mitjançant aquests jutges comprats amb el 155. Això fa por. Però, quan s'entra en política, no per enriquir-se, sinó per servir el poble, portant-lo a la independència i no ser mai més colònia de ningú, s'albira un camí ple de dificultats.

Tenim un mandat difícil, però no impossible de complir, i, si no plantem cara a la fera que ens vol destruir com a poble, ho pagarem molt car, nosaltres i les properes generacions. La societat catalana estem preparats per recolzar els polítics processats i per fer en Carles Puigdemont president de la Generalitat.

Pilar Altarriba

La solució és la República, estúpids!

L'economia, estúpid!, va ser una frase àmpliament utilitzada en la política nord-americana durant la campanya d'eleccions de 1992 de Bill Clinton contra George H. W. Bush (pare), que el va portar a la presidència dels Estats Units. Llavors la frase es va popularitzar com "és l'economia, estúpid" i l'estructura que ha servit per destacar els aspectes més diversos que es consideren imprescindibles.

El passat 10 d'octubre, el president Carles Puigdemont va proclamar la República des del Parlament de Catalunya. Tot seguit la va suspendre per poder dialogar amb Espanya. Per a Espanya, el diàleg consisteix en repressió, exili i presó. Per tant, atés que la oferta de diàleg no era l'esperada, ara toca implantar la República. Implantant la República legitimem les decisions preses des del Govern i des del Parlament. Les lleis que han de governar són les catalanes. Per tant,

el president i els consellers a l'exili ja podrien tornar a casa, sense problemes, ja que els mossos, atés que serien les úniques forces policials competents, ja estarien controlant l'aeroport i cap delictes pesaria sobre ells per tornar.

Un cop format Govern i aplicada la Llei de Transitorietat, s'acaba tota la problemàtica del català, dels diners pendents de Sanitat i els deutes amb les entitats socials, desbloqueig de les infraestructures, etc. El jutge Llarena no podria activar cap euroordre contra el president i els consellers, ja que, d'entrada, no formariem part de la UE i, per tant, no hauriem d'acatar aquesta euroordre. Amb aquesta força, Catalunya hauria de negociar amb Espanya el retorn dels estatges polítics, amb la força de tenir un estat al darrera, ja que el presumpte delictes comès per ells s'hauria fet en un territori que ara ja no els pertanyeria.

Molts de vosaltres, en llegir aquest article, em direu il·lús, somiatruïtes, passerell... entre altres coses menys boniques. Em sap greu dir-vos, però, que aquesta es l'única solució a tots els problemes que tenim ara a Catalunya. Em direu que això de controlar l'aeroport o el territori, per part dels mossos, es impossible perquè n'hi ha molts que es senten espanyols i que provenen de la policia nacional o la guàrdia civil. Doncs als que no acatin les ordres donades pel govern, se'ls retira de la policia. I com els substituïm? Doncs amb voluntaris disposats a defensar el país, que n'hi ha molts. Esperant noves llesves de policies afectes a la República, i, sens dubte, amb el major Traperó al capdavant. Si algú creu que hi ha una altra solució, que m'ho digui. Per a mi, l'única solució és la República, estúpids!

Albert Aragonès

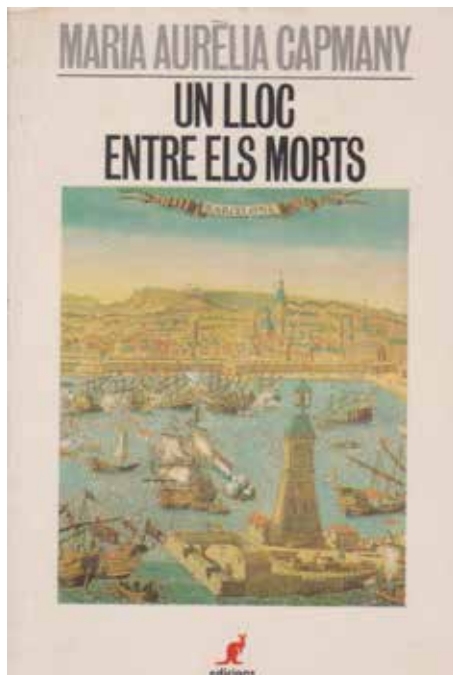

Maria Aurèlia Capmany, un lloc entre els escriptors

Aquest any 2018 també és el centenari del naixement de Maria Aurèlia Capmany. Sovint el dinamisme i la projecció pública de personalitats com la seva no afavoreix la consideració del seu apreciable llegat literari, el qual cal reivindicar.

Un lloc entre els morts, per exemple, és un llibre curiós que val la pena de recuperar. En primer lloc, ja resulta molt interessant pel moment històric que tria l'autora per ambientar-ne l'acció: finals del XVIII i principis del XIX. És un període molt rellevant que, en bona mesura, ha configurat el nostre present. A més, és un moment en què el món començava a deseixir-se del jou de l'absolutisme -el protagonista neix precisament el 1789, el mateix any de la revolució Francesa-, que en el nostre país és un jou doble perquè cal afegir-hi l'embat de l'imperialisme espanyol, sempre disposat a anul·lar qualsevol rastre de catalanitat.

És una novel·la on la història té molt de pes, però no la podem considerar una novel·la històrica en sentit estricte. Està redactada amb una tècnica narrativa molt pròpia dels anys 60, com si es tractés de la biografia del protagonista, el poeta Jeroni Campdepadrós. L'autora hi presenta diversos materials: els resultats de la pròpia recerca; les edicions del llibre de poemes del protagonista; les cartes escrites sobretot al seu amic dels anys d'universitat, el liberal Erasme Bonsoms; fragments autèntics o inventats del Calaix de sastre, del baró de Maldà, contemporani de Campdepadrós; etc. També plana sobre la història un

document perdut, les memòries del protagonista, destruïdes per Carolina Masramon, la dona del poeta, que, de fet, és un dels seus antagonistes.

Per cert, l'autora poa amb gràcia en els dietaris de Rafael d'Amat, baró de Maldà, i el seu enfrontament amb Antoni de Capmany, el qual es burlava de l'arnada perruca del baró i, segurament també de la seva ideologia antiquada. La novel·la destaca amb encert el contrast entre, d'una banda, el cèlebre grafòman, tradicionalista i conservador, que ens ha deixat un llegat immens per a la llengua catalana; i, d'altra banda, Antoni de Capmany, liberal i progressista, però adherit a la llengua del *catastro*.

Un altre encert és el protagonista mateix, del qual s'explica la vida i se'n fa arribar l'ànima, gairebé sense donar-li veu. A més, a mi, la Capmany sempre em fa pensar en l'entranyable Secundina, el personatge que apareix a *Primera història d'Esther*, de Salvador Espriu. Per la seva banda, Capmany -una gran

espriuana- fa una paròdia de la poesia d'Espriu per mitjà del protagonista de la novel·la, Jeroni Campdepadrós. Aquest joc metaliterari resulta molt divertit i seria interessant que algú l'estudiés dins de les nostres lletres. No vull anar massa enllà, però si Secundina és un trassumpte de la Capmany, Jeroni Campdepadrós no podria ser, en part, un trassumpte de Salvador Espriu? De fet, l'actitud de Campdepadrós té força semblances amb la d'Espriu: un home que rebutja la guerra, sobretot la guerra entre germans, i s'hi troba al mig; com també es troba entre una família privilegiada i el compromís amb el seu poble i la seva llengua. Caldria afegir encara que Jeroni Campdepadrós és un home amb una consciència preclara, que escriu en llengua catalana quan no ho feia ningú; un home fràgil i malalt durant tota la seva vida; etc.

D'aquesta obra, no se'n perdin el pròleg, on l'autora, que sembla que aprofita per fer una paròdia-homenatge a Virginia Woolf, presenta el text amb molta murrieria: "El gran avantatge d'un llibre sobre una casa o un pont -hi afirma- és que si s'aclofa no atrapa ningú a sota. Per això els escriptors podem campar-nos-la sense gremi, sense llei, sense sancions, i en fi, sense responsabilitat." No es podia imaginar la Maria Aurèlia com n'estava d'equivocada i avui, a l'Estat espanyol del segle XXI, veiem com s'empresona algú tan sols per haver escrit una cançó. En qualsevol cas, per aquest i altres llibres seus, al costat de Manuel de Pedrolo o de Pompeu Fabra, fem a Maria Aurèlia Capmany un lloc entre els escriptors de qui el 2018 commemorem centenaris o altres efemèrides.